

„Denne Lov var, saavidt vides, den første varige Lov om dette Emne i noget Land, og de Lande, som hidtil have fulgt Exemplet, Norge og Sverig, have ikke dristet sig til saa vidigaende Bestemmelser (med Undtagelse af Amerika, der har taget Sagen paa en væsentlig anden Maade), navnlig have de ikke adopteret den særlige Form for Margarin-Foustage og Beholdere, men indskrænket sig til at paabyde et isinefaldende Mærke; man vilde nemlig ikke paabyrde Margarin-fabrikanterne Beføstningen ved de dyrere Beholdere.

Skjøndt Danmark altsaa den Gang vedtog de videst gaaende Garantibestemmelser, som endnu andetsteds findes, erklærede det daværende Folkethingsudvalg sig dog „beredt til at medvirke til Anvendelsen af endnu stærkere Midler, forsaavidt som saadanne maatte vise sig fornødne, for at bevare Landets Hovederhverv et gunstigt Marked for dets vigtigste Udførselsvare“ (Betænkningen Sp. 1495) ligesom det samme Hensyn betones af Ordføreren (Sp. 1664).

Den nævnte Lov har nu virket i 1³/₄ Aar, og Spørgsmaalet bliver da om de derved indvundne Erfaringer.

En desangaaende udsat Regjeringskommission, hvis Betænkning medfølger, udtaler Pag. 8, „at Loven af 1ste April 1885 ikke har svaret til sin Hensigt“, medens Ministeriet i Motiverne til Lovforslaget indskrænker sig til at sige, at „den senere indvundne Erfaring har godtgjort Ønskeligheden af en mere indgaaende Behandling af Sagen“.

Undersøger man imidlertid de formentlige Erfaringer, saa viser det sig, at der ikke siden Lovens Ikrafttræden findes noget Tilfælde, hvorved Margarin er indført fra Danmark til England under falsk Navn, og de Udtalelser, der foreligger fra Mænd af begge de modsat interesserede Dele, som ere kjendte med Forholdene, gaa ud paa, at der heller ikke er Udsigt til eller Fare for, at saadan ulovlig Indførsel herfra til England skal finde Sted.

Enhver, der erkjender Vigtigheden af

„at holde vort engelske Smørmarked frit for Mistanke, vilde have tjent Sagen bedst ved at gjøre sit Yderste for at kundgjøre denne Erfaring i videst muligt Omfang hjemme og ude, heller end ved ugrundet Selbantage at vække ubeføjet Mistanke.

I Kraft af Loven af 1ste April 1885 er Margarin, der udføres fra Danmark, langt mere kjendeligt end fra noget andet Land, idet det ikke alene er mærket paa en Maade, der mulig kunde overses, men tillige har en aparte Form, der ikke kan undgaa Nogens Opmærksomhed. Da Lovens Hensigt var saa vidt det stod til os at værges vort engelske Smørmarked, saa maa det erkjendes, at Lovens i det Væsentlige har virket efter sit Bimed, saa at Englænderne kunne være og ogsaa ere forstikkede om, at hvad der indføres til dem fra Danmark under Navn af ægte Smør, ogsaa virkelig er det.

Hvad man allerede i 1885 havde Mistanke om, er senere konstateret (se vedlagte Korrespondancer fra Holland og England), nemlig at man andet Steds fra navnlig fra Holland har drevet den Trafik at sende Margarin eller anden ringere Vare under falske danske Mærker til England. Dette Bedrageri er foreløbig heldigen standset, men der skjuler sig fremdeles heri en Fare, som ikke direkte ved dansk Lov kan forbydes.

Der vilde dog vistnok fra dansk Side kunne gjøres Noget for at modarbejde denne farlige Trafik, og der bør i saa Fald ikke spares paa de fornødne Midler. Den hollandske Regjering har henvist til Konventionen af 14de Januar 1881 om gjensidig Beskyttelse af Varemærker, men det betvivles, at denne Beskyttelse kan blive virksom overfor Fantasmærker, der kun give sig ud for „Dansk“.

Som et Middel til at modvirke denne Fare har Udvalget forhandlet om Indførelse af et fælles dansk Smørvaremærke, der ved Indenrigsministerens Foranstaltning indregistreres i Udlandet. Man har desangaaende forhandlet med Ministeren og modtaget